

PET MODERNIH BASNI

OPICE

V veliki kletki zoološkega vrta je bilo okrog deset opic. Zmeraj so imele dovolj občudovalcev, ki so jih zabavale. Nekoč je majhna opica ukradla gospodični ogledalce. Brž je zbežala z njim na najvišjo vejo umetnega drevesa, se ogledovala v njem, se praskala po glavi, kakor da se češe, posnemala je pudranje in barvanje ustnic. Gledalci so se smejali, opičja mati pa je prihitela za njo, ji iztrgala ogledalce iz roke ter ga treščila na tla, rekoč: »Da te ni sram! Hočeš biti pametna opica, pa oponašaš nespametne ljudi!«

KONJ IN OSEL

Konj in osel sta vlekla voz vkreber. Nekaj časa je šlo dobro, ko pa je postajala pot zmeraj bolj strma in vročina neznosnejša, se je osel naveličal ter si vtepel v glavo, da ne bo več vlekel. Voznik mu je najprej prigovarjal po dobrem, ker pa to ni zaleglo, ga je ošvrkal z bičem, tako da ga je vendarle prisilil, da je začel pošteno vleči.

»Ti si pa res prismojen, osel,« je zarezgetal konj, ko sta spet složno korakala vštric.

»Rajši se daš pretepati, kakor da bi dobro izhajal z gospodarjem. Le kje si se navzel teh človeških razvad?!«

MRAVLJINCI

Pod senožetjo je bilo dvoje mravljišč. V enem so prebivali mravljinici z rjavo liso na zadku, v drugem mravljinici z rdečo liso. Med obema mravljiščema je nastala vojna z geslom: boj na smrt! Mravljinčja trupla so le-

žala kar na kupe po senožeti, nešteti naskoki so razrušili bivališča obeh nasprotnikov in jajčka, ki jih ni nihče oskrboval, niso obetala uspelega potomstva. Obe plemeni sta si najeli potepuške mravljinčje tolovaje, da bi jima pomagali v boju. Stari muren goslač, ki je z žalostjo v srcu opazoval ta bratomorni boj, se je odločil, da bo posredoval. Začel jim je pripovedovati o posledicah te neusmiljene vojne ter jim je svetoval, naj sklenejo mir, preden bo prepozno. Toda mravljinici obeh strank so ga začeli izpraševati, s katero stranko drži. Ko je izjavil, da z nobeno, so besno planili nanj ter ga složno obgrizli. In nato so nadaljevali boj, dokler se niso vzajemno uničili.

PSI IN MAČKA

Na posestvu sta bila dva psa. Nič kaj se nista razumela in najrajši sta se pretepala. Bila pa sta tudi vsa obgrizena, razcukana — no, prava psa invalida. In ko sta se nekoč spet prav pošteno naravsala ter si potem lizala kri, ki jima je tekla iz ran, jima je dejal stari maček modrijan: »Vidita, to imata od tega! Samo pretepata se, sama ne vesta, zakaj, in naposled sta tepena oba. Včasih se mi res zdita, skoraj ljudem podobna.«

VOLKOVI

Med volčjo tropo so nastali nemiri. Vrag vedi, kako se je to zgodilo, ampak namesto da bi tropa, katere moč in sila je bila ravno v slogi, hodila skupno na bojne pohode, so se mladi volkovi trdovratno borili med seboj in vselej je pri tem eden poginil, drugi pa je bil hudo ranjen. Volčji tropi je grozila poguba. Tedaj je vzdihnil stari volk Sivec: »Volk je volku človek!«